

P6_TA(2007)0274

A millenniumi fejlesztési célok felé félúton

Az Európai Parlament 2007. június 20-i állásfoglalása a millenniumi fejlesztési célokról – félúton (2007/2103(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatra, amely a millenniumi fejlesztési célokat (MFC-k) a szegénység megszüntetése érdekében a nemzetközi közösség által közösen megállapított kritériumokként határozza meg,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programja (UNDP) által készített egymást követő humán fejlesztési jelentésekre,
- tekintettel 2005. április 12-i állásfoglalására az Európai Unió szerepéről a millenniumi fejlesztési célok megvalósításában¹,
- tekintettel a harmonizációval foglalkozó magas szintű fórumot követően a harmonizációról szóló, 2003. február 25-én elfogadott Római Nyilatkozatra és a megvalósítással, összehangolással és az eredményekkel foglalkozó magas szintű fórumot követően a támogatás hatékonyságáról szóló, 2005. március 2-án elfogadott Párizsi Nyilatkozatra (a továbbiakban: Párizsi Nyilatkozat),
- tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és a Bizottság által elfogadott és 2005. december 20-án aláírt együttes nyilatkozatára az Európai Unió fejlesztési politikájáról: Az európai konszenzus²,
- tekintettel a Bizottságnak „Az EU Afrika-stratégiája: Európai-afrikai egyezmény Afrika fejlődésének gyorsításáért” című közleményére (COM(2005)0489),
- tekintettel az Afrikára vonatkozó fejlesztési stratégiáról szóló, 2005. november 17-i állásfoglalására³,
- tekintettel a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközének létrehozásáról szóló, 2006. december 18-i 1905/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre (a továbbiakban: fejlesztési együttműködési eszköz⁴ (DCI)),
- tekintettel az Egyesült Nemzetek (ENSZ) millenniumi nyilatkozatának végrehajtásáról szóló éves ENSZ-főtitkári jelentésekre, amelyek közül a legutóbbi 2006 júliusában kelt,
- tekintettel a Jeffrey Sachs professzor által vezetett ENSZ Millenniumi Projekt Munkacsoport „Befektetés a fejlesztésbe: gyakorlati terv a millenniumi fejlesztési

¹ HL C 33. E, 2006.2.9., 311. o.

² HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

³ HL C 280. E, 2006.11.18., 475. o.

⁴ HL L 378., 2006.12.27., 41. o.

célok megvalósítására” című jelentésére,

- tekintettel az ENSZ Kereskedelmi és Fejlesztési Konferenciáján (UNCTAD) született, „A legkevésbé fejlett országok (LDC) 2002: Kiút a szegénység csapdájából” című jelentésre,
- tekintettel a világon élő gyermekek helyzetéről szóló éves UNICEF-jelentésre és az Egyesült Nemzetek 1989. évi gyermekjogi egyezményére,
- tekintettel a Bizottságnak az „EK-jelentés a millenniumi fejlesztési célokról (2000–2004)” című munkadokumentumára (SEC(2004)1379),
- tekintettel a Világbanknak és a Nemzetközi Valutaalapnak (IMF) a millenniumi fejlesztési célokról szóló éves globális nyomon követő jelentéseire, amelyek közül a legutóbbit 2007 áprilisában tették közzé,
- tekintettel a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) 2006. évi fejlesztési együttműködési jelentésére, amelynek legutóbbi változatát 2007 márciusában tették közzé,
- tekintettel a nemzetközi konferenciák zárónyilatkozataira és végkövetkeztetéseire, különösen a Nemzetközi Fejlesztésfinanszírozási Konferenciára (Monterrey, 2002), a 2005. évi világszintű csúcsertekezletre (New York, 2005), a Fenntartható Fejlődés világszintű csúcsertekezletre (Johannesburg, 2002), a legkevésbé fejlett országokról szóló harmadik ENSZ-konferenciára (Brüsszel, 2001), a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) Negyedik Miniszteri Konferenciájára (Doha, 2001), a Nemzetközi Népesedési és Fejlesztési Konferenciára (ICPD) (Kairó, 1994), az ENSZ Közgyűlés 1999-ben tartott, az ICPD-célok megvalósulásának mértékéről szóló különleges ülésére, („Kairó + 5”) és a Világnevelési Fórumra (Dakar, 2000),
- tekintettel a fent említett konferenciák záró nyilatkozataiban és végkövetkeztetéseiben az uniós tagállamok által megfogalmazott nemzeti fenntartásokra,
- tekintettel a 2002 márciusában, a monterreyi konferencia előtt lezajlott barcelonai Európai Tanácson vállalt kötelezettségekre,
- tekintettel a G8 országoknak a 2005-ös gleneaglesi csúcstalálkozón a támogatás összege, a Fekete-Afrikának nyújtott támogatások és a támogatások minősége tekintetében tett kötelezettségvállalásaira,
- tekintettel az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi bizottság második munkacsoportjának negyedik értékelő jelentésére, amelynek címe: „Éghajlatváltozás 2007: Hatások, alkalmazkodás és sebezhetőség” (a továbbiakban: az éghajlatváltozásról szóló negyedik értékelő jelentés),
- tekintettel az éghajlatváltozás közgazdasági hatásáról szóló Stern-felülvizsgálat végleges jelentésére,
- tekintettel az UNDP, az ENSZ millennium projektjének és a Világbank 2006-os, az energia és a millenniumi fejlesztési célokról szóló jelentésében szereplő következtetésekre,

- tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződés 177–181. cikkeire,
 - tekintettel az „EU-segély: Többet, gyorsabban, eredményesebben” című bizottsági közleményre (COM(2006)0087),
 - tekintettel a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, „Az EU-támogatás hatásának növelése: Az országos stratégiai dokumentumok elkészítésének közös kerete és a közös többéves programozás” című bizottsági közleményre (COM(2006)0088),
 - tekintettel a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, „A Millenniumi fejlesztési célok megvalósítása érdekében tett előrelépések felgyorsítása – A fejlesztés finanszírozása és a támogatás hatékonysága” című bizottsági közleményre (COM(2005)0133),
 - tekintettel az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának a 2006. április 10-i és 11-i ülésén elfogadott, a fejlesztési finanszírozásról és az európai támogatás hatékonyságáról szóló következtetéseire,
 - tekintettel a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, „Az Európai Uniónak a fejlesztési politika keretében zajló munkamegosztásra vonatkozó magatartási kódexe” című bizottsági közleményre (COM(2007)0072),
 - tekintettel a segélyek hatékonyságáról és a fejlődő országokban tapasztalható korrupcióról szóló, 2006. április 6-i állásfoglalására¹,
 - tekintettel a fejlődő országok költségvetési támogatásáról szóló, 2007. február 15-i állásfoglalására²,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére (A6-0220/2007),
- A. megállapítja, hogy a 2007. év jelzi a millenniumi fejlesztési célok 2015-ig történő teljesítéséhez vezető út felét, és ezért egyedülálló lehetőséget biztosít a fennmaradó tennivalók számbavételére,
- B. mivel Fekete-Afrika számos országa nem halad a millenniumi fejlesztési célok egyikének teljesítése felé sem, és sok közepes jövedelmű országban található olyan régiók és etnikai csoportok, amelyekben emberek milliói esetében nem kielégítő az előrehaladás,
- C. mivel az Európai Tanács, a 2005 júliusában Gleneaglesben megtartott G8 csúcspirendjére tekintettel 2005 májusában elfogadta, hogy 2015-re a bruttó nemzeti jövedelem (GNI) 0,7%-át adományoznák hivatalos fejlesztéstámogatásként (ODA), és a támogatás ilyen növelése a millenniumi fejlesztési célok elérésének alapvető előfeltétele,
- D. mivel az OECD Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottsága (DAC) megengedi, hogy az adósságsökkentést az adományozó országok hivatalos fejlesztéstámogatáshoz való

¹ HL C 293. E, 2006.12.2., 316. o.

² Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0043.

hozzájárulásaiba beszámítsák annak ellenére, hogy ez nem jár semmilyen új forrásnak az adományozó országokból a kedvezményezett országokba történő áthelyezésével,

- E. mivel a 8. millenniumi fejlesztési cél egyike az adósságcsökkentés, amely kifejezetten arra irányul, hogy „nemzeti és nemzetközi intézkedések segítségével átfogóan foglalkozzon a fejlődő országok adósságproblémáival azért, hogy az adósságtörlesztés hosszútávon fenntartható legyen”,
- F. mivel 24 ország esetében adósságokat engedtek el, többek között 18 afrikai országban, de sokkal több adósság elengedése szükséges még,
- G. mivel évi 6,9 milliárd EUR hivatalos fejlesztéstámogatás szükséges az alapvető oktatásra vonatkozó MFC eléréséhez, és mivel az alapvető oktatásra szánt jelenlegi globális hivatalos fejlesztéstámogatás hozzávetőleg 1,6 milliárd EUR – amelyből az EU 0,8 milliárd EUR-t biztosít,
- H. mivel az egészségügy területén meghatározott MFC-k eléréséhez szükséges becsült finanszírozás évi 21 milliárd EUR, és a jelenlegi finanszírozás e szükségletnek körülbelül csupán 36%-át fedezi, és mivel a rendelkezésre álló pénzeszközök az Unió által rendelkezésre bocsátott hivatalos fejlesztéstámogatás 2010-ig történő tervezett emelésével is csak a szükséges 21 milliárd EUR 31%-át fogják kitenni – évi 11,9 milliárd EUR összegű pénzügyi hiányt hagyva,
- I. mivel annak ellenére, hogy az utóbbi években jelentős előrelépés történt az egyetemes általános iskolai oktatás terén, manapság még mindig 77 millió általános iskoláskorú gyermek nem jár iskolába, és az általános iskolai nemi aránytalanság 2005-ig történő kiegyenlítésére irányuló célkitűzés nem valósult meg,
- J. mivel a gyermekmunka megfosztja a gyermekeket az oktatáshoz való joguktól, amely a szegénység elkerülésének alapvető eszköze a jövő generációi számára,
- K. mivel a legvalószínűtlenebbek közé tartozik a három egészségügyi MFC 2015-ig való elérése, amelyek a csecsemőhalandóságról, az anyasági halandóságról, valamint a HIV/AIDS, a tuberkulózis és a malária elleni küzdelemről szólnak,
- L. mivel az ENSZ millenniumi célokról szóló, 2006-os jelentése szerint a néhány országban elért előrelépés ellenére, a HIV/AIDS fertőzöttség aránya továbbra is növekszik, mivel a fertőzöttek száma 2003-tól 2005-ig 36,2 millióról 38,6 millióra nőtt (amelynek felét a nők teszik ki), és mivel az AIDS-nek betudható halálesetek száma szintén nőtt 2005-ben, az antiretrovirális kezelések jobb elérhetősége ellenére,
- M. mivel jelenleg az egészségügyi kutatások finanszírozásának több mint 90%-át olyan betegségek kutatására fordítják, amelyek a világ népességének csupán tíz százalékát érintik, és mivel a szabadalmi rendszerek a fejlett országokban ösztönzőleg hathattak a kutatás-fejlesztésre, a szegényeket érintő, elhanyagolt betegségek esetében nem ez a helyzet,
- N. mivel egyes becslések szerint a fejlődő országokban kétmillió tanárral és több mint négymillió egészségügyi dolgozóval van kevesebb, mint amennyire szükség lenne, és a legtöbb esetben semmilyen, a képzést és a toborzást érintő stratégia nincs,

- O. mivel az élelemhez való jog alapvető fontosságú az összes többi emberi jog gyakorlása szempontjából, és ennek biztosítása az összes millenniumi fejlesztési cél megvalósításának előfeltétele; továbbá az ENSZ millenniumi fejlesztési célokról szóló, 2006. évi jelentése szerint az éhínség túlságosan lassú ütemben csökken, sőt az elmúlt évek során növekedést mutatott, amelynek következtében naponta 854 millió ember (a világ lakosságának 17%-a) éhezik és mindennap mintegy 16 000 gyermek az éhezés miatt veszíti életét,
- P. mivel az alultápláltság elleni küzdelem riasztóan lassan halad, és a gyermekek 27%-a alultáplált, illetve az öt évnél fiatalabb gyermekek halálozásának 53%-a kapcsolható össze az alultápláltsággal,
- Q. mivel az ENSZ fejlesztési programja (UNDP) szerint legalább 19 ország elkészítette az MFC szükségleteire irányuló felméréseket, illetve ez további 55 országban éppen folyamatban van, eddig azonban egyetlen alacsony jövedelmű afrikai ország sem kezdte el ezen stratégiák megvalósítását,
- R. mivel a párizsi nyilatkozat nyomán követését vizsgáló, 2006-os alapfelmérés kiábrándító eredményeket hozott a harmonizációval, az összehangolással és a célokkal való azonosulással kapcsolatban tett ígérek megvalósítása terén,
- S. mivel az EU, az Egyesült Királyság, Hollandia, Svédország, Írország, Dánia és Németország növeli az általános költségvetési támogatáson keresztül elköltött támogatás arányát,
- T. mivel az érintett országok felvevőképességét figyelembe véve, a fejlesztési támogatás minősége ugyanolyan fontos, mint a mennyisége,
- U. mivel az MFC-k elérésének folyamata radikális cselekvést követel a szegénység strukturális okainak kezeléséhez, beleértve a tisztességes és méltányos, szabályokra alapuló kereskedelmi rendszer szükségességét, amelynek fő célja a kereskedelem fellendítése és a világkereskedelem kiegyensúlyozatlanságainak kiegyenlítése, különösen ahol Afrika is érintett,
- V. mivel a méltányos kereskedelemről és fejlődésről szóló, 2006. július 6-i állásfoglalásában¹ a Parlament elismerte a tisztességes kereskedelem szerepét a fejlődő világ kistermelői és gazdálkodói megélhetésének javításában, biztosítva a termelés fenntartható modelljét, a termelő garantált hasznával egyetemben,
- W. mivel az új piacok fejlesztésének és kialakításának, valamint a munkahelyek teremtésének hajtóereje a magánszféra, különösen a kis- és középvállalkozások fokozottabb támogatása,
- X. mivel az MFC-k elérése uniós prioritás, és mivel az ENSZ elismerte a helyi hatóságok ezen célok megvalósításában játszott szerepét,
- Y. mivel a világon körülbelül kétmilliárd embernek nincs hozzáférése modern energiahordozókhoz, és mivel nincs olyan ország, amely a szegénység nagymértékű csökkentését az energiahasználat jelentős növelése nélkül lett volna képes elérni,

¹ Elfogadott szövegek, P6_TA(2006)0320.

- Z. mivel az éghajlatváltozás közgazdasági hatásáról szóló, fent említett Stern-felülvizsgálat és az éghajlatváltozással foglalkozó negyedik értékelő jelentése egyértelműen bebizonyította, hogy az éghajlatváltozás leginkább a fejlődő országokat sújtja, és számos, a világ legsebezhetőbb közösségeinek számára az éghajlatváltozás immár valóság,
- AA. mivel a Világbank előzetes becslései szerint évente 10–40 milliárd USD szükséges a legszegényebb országok fejlődésének környezetbarátta alakításához; és mivel az ENSZ éghajlati egyezmény adaptációs alapjába fizetett hozzájárulások nem haladják meg az évi 150–300 millió USD,
- AB. mivel a konfliktus sújtotta, sérülékeny egyensúlyú államok a fejlődő országok népességének 9%-át teszik ki, de a szélsőségesen szegények 27%-a, a gyermekek elhalálozásának majdnem egyharmada és azon 12 éveseknek 29%-a, akik 2005-ben nem fejezték be az általános iskolát, mind sérülékeny egyensúlyú államokban él,
- AC. mivel a jó kormányzás és a fokozottabb intézményi kapacitás elengedhetetlenek az alapvető szociális ellátás és az infrastruktúra, valamint az állampolgárok biztonságának szavatolásához,
- AD. mivel az MFC-k elérése nem csupán a globális szegénység és a szenvedés csökkentése terén jelentene óriási lépést, hanem a nemzetközi közösség azon képességét is igazolná, hogy képes kitűzni és véghez vinni gyakorlati célokat a globális partnerségért,

A TÁMOGATÁSOK NÖVELTÉSE

1. kiemeli, hogy a fejlesztési együttműködés átfogó célja a szegénység elleni küzdelem; mindamelllett hangsúlyozza, hogy ez a küzdelem nincs leszűkítve az anyagi növekedésre, ezért az ilyen együttműködés központi témáinak minden esetben a demokrácia építésének, valamint az alapvető emberi jogok elősegítésének, a jogállamnak, illetve az igazság, a méltányosság, az átláthatóság és az elszámoltathatóság elveinek kell lenniük;
2. emlékeztet a G8 országok által 2005-ben, Gleneaglesben tett kötelezettségvállalásokra, amelyek szerint 2010-ig megduplázzák Fekete-Afrikának nyújtott támogatást, és csalódottságát fejezi ki amiatt, hogy az OECD szerint a Fekete-Afrika országainak nyújtott, adósságcsökkentések nélkül számított hivatalos fejlesztéstámogatás „2006-ban stagnált”;
3. hangsúlyozza, hogy az Afrikával kapcsolatos pénzügyi kötelezettségvállalásaik teljesítése érdekében 2010-ig az adományozó G8 országok mindegyikének a 2004-es szinten felül további 15 milliárd EUR-t kell nyújtaniuk Afrika számára, de eddig nem tettek ilyen irányú előrelépést;
4. sajnálatát fejezi ki, amiért a G8-ak közelmúltban Heiligendammban tartott csúcstalálkozón a vezetők nem tudták biztosítani Afrikának tett ígéreteik betartását, és aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy bár a G8-ak megerősítették 2005-ös kötelezettségvállalásukat, amely szerint az Afrikának nyújtandó hivatalos fejlesztéstámogatást 2010-re évi 18,6 milliárd EUR-val növelik, a segélyekre tett ígéreteik teljesítése tekintetében nem kötelezték el magukat számon kérhető ütemezés

mellett;

5. hangsúlyozza, hogy a G8-ak által a HIV, a tuberkulózis és a malária elleni küzdelemre, valamint az egészségügy támogatására kilátásba helyezett 44,7 milliárd EUR jelentős részét már rendelkezésre bocsátott eszközök nyújtják, és ez az összeg nem elegendő ahhoz, hogy a G8-ak eleget tehessenek a hivatalos fejlesztéstámogatásra vállalt valamennyi kötelezettségüknek; ezért felhívja a G8-akat annak biztosítására, hogy e kötelezettségvállaláshoz további, az egészségügy más területeire, az oktatásra, a kereskedelemre, a kormányzásra, a békére és a biztonságra irányuló kötelezettségvállalások is társuljanak ezáltal valóban biztosítva azt, hogy a G8-ak betartják az Afrikának tett ígéreteiket;
6. üdvözli a több EU ország által a fejlődő országok adósságának elengedése terén tett intézkedéseket; ennek ellenére aggodalmát fejezi ki azt illetően, hogy az adósságok ilyen elengedése 2006-ban mesterségesen növelte közel 30%-kal az EU támogatási összegeit, ami azt jelenti, hogy a tagállamok az elmúlt évben a GNI 0,31%-át költötték tényleges támogatásra, elmulasztva a 0,33%-os közös ideiglenes célkitűzés teljesítését;
7. felhívja az EU-t és a G8 országokat, hogy válasszák szét az adósságelengedés és – könnyítés, illetve a segélyek adatait a 2002-es monterreyi konszenzussal és az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának fent említett 2006. áprilisi következtetéseivel összhangban;
8. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az MFC-k végrehajtási időszakának felénél a 2004-es bővítést megelőzően is az EU-hoz tartozó 15 ország által nyújtott, a GNI arányában kifejezett hivatalos fejlesztéstámogatás a 2005-ös 0,44% ODA/GNI értékről 2006-ra 0,43% ODA/GNI értékre csökkent;
9. üdvözli, hogy a Bizottság által nyújtott támogatás 2006-ban 5,7%-kal, 7,5 milliárd EUR-ra nőtt, ami tükrözi a megnövekedett folyósítási kapacitást az utóbbi évek magasabb szintű elkötelezettségei alapján;
10. elismerően szól a 0,7% ODA/GNI célértéket elérő vagy azt meghaladó, illetve a tényleges támogatás szintjét növelő tagállamokról, de sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az EU-15 egyes országai 2006-ban jóval elmaradtak a 0,33%-os ideiglenes célkitűzéstől;
11. megállapítja, hogy Portugália – amely a tervek szerint az elnöksége alatt az EU–Afrika csúcstalálkozó házigazdája lesz – 2006-ban csupán 0,21%-os ODA/GNI értéket ért el;
12. megállapítja, hogy a támogatások értékcsökkentése a legnagyobb mértékben Ausztriát (57%), Franciaországot (52%), Olaszországot (44%), Németországot (53%) és az Egyesült Királyságot jellemezte, továbbá megállapítja, hogy Németország – amely jelenleg mind az EU, mind pedig a G8 soros elnöke – az általa nyújtott támogatás inflálása nélkül nem érte volna el a 0,33% ODA/GNI célértéket;
13. felhívja azon tagállamokat, amelyek a Barcelonában, a Gleneaglesben és a Monterreyben tett ígéreteket nem tartják tiszteletben, hogy sürgősen kötelezzék el magukat a valós támogatások 2007-es növelése mellett, és felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a tagállamokat a közeledő támogatásemelések pénzügyi és szervezeti szempontjainak alapos megtervezésében, hogy elérjék az EU 2010-es időközi

0,56%-os GNI célkitűzését;

14. kijelenti, hogy a költségvetés 2008-ban kezdődő felülvizsgálatának figyelembe kell vennie az EU világban betöltött szerepének növekvő fontosságát, és lehetővé kell tennie a fejlesztési kiadások növelését, és ebben az összefüggésben az EU dönthet az MFC-k új finanszírozási formáinak bevezetése mellett, például az Európai Beruházási Bankon (EBB) keresztül, és felhívja az EBB-t annak biztosítására, hogy az ilyen projektek terén ugyanolyan politikai elszámoltathatóság vonatkozzon a Parlamentre, mint az EBB egyéb műveletei során;
15. felhívja a Bizottságot, hogy a tervezéskor vegye figyelembe annak a valószínűségét, hogy a tizedik Európai Fejlesztési Alapot (EFA) nem fogja mind a 27 tagállam jóváhagyni 2010 előtt, és ezért sürgősen biztosítsa, hogy a pénzeszközök rendelkezésre álljanak a 2008–2010-es átmeneti időszak alatt;
16. sürgeti a Bizottságot, hogy folytassa az innovatív pénzügyi források feltárását mint a fejlesztési programok finanszírozásának alternatív módjait;
17. sürgeti a tagállamokat, hogy rendszeresen értékeljék a hivatalos fejlesztéstámogatás célkitűzései megvalósulásának előrehaladását, és üdvözli a Bizottság azon javaslatát, amely szerint a tagállamoknak országos ütemtervet kell készíteniük annak érdekében, hogy biztosítsák, hogy jó úton haladnak az országos hivatalos fejlesztéstámogatási célkitűzések 2010-2015-ig való elérése felé, továbbá azért, hogy javítsák támogatásaik áramlásának hosszú távú kiszámíthatóságát;
18. sürgeti az EU-t és a G8 országokat, hogy ismerjék el az új adományozók, és különösen Kína növekvő fontosságát, és ezekkel az új adományozókkal kezdjenek párbeszédet a külső segítségnyújtásra alkalmazott megközelítésekről és előírásokról, beleértve a nemzetközileg elfogadott normák és előírások alkalmazásának fontosságát a támogatások megvalósításának terén;
19. felhívja a G8 országokat, hogy függetlenítsenek minden támogatást nemzeti gazdasági érdekeiktől, figyelembe véve azt, hogy a G8 jelenleg támogatásainak 29%-át juttatja fejlődő országoknak, míg az összes adományozó esetében ez az érték 24%;

ADÓSSÁGCSÖKKENTÉS

20. kiemeli, hogy akár mintegy 60 ország teljes adósságának elengedésére van szükség annak érdekében, hogy bármi esélyük is legyen az MFC-k elérésére, és még számos ország van, amelyek további adósságcsökkentést igényelnek, többek között olyan országok is, amelyeknek „tisztességtelen célokra felvett” adósságaik vannak, mint például a Dél-Afrika egykori apartheid rendszerének betudható adósságok;
21. üdvözli, hogy a Világbank megállapította, hogy azok az országok, amelyek a súlyosan eladósodott szegény országok (HIPC) kezdeményezés keretében jutnak adósságcsökkentéshez, 1999 és 2005 között több mint megkétszerezték a szegénység csökkentésére irányuló terveik ráfordításait;
22. felhívja az országokat, hogy az adósságcsökkentésre és –elengedésre szolgáló források felhasználásával kapcsolatos kötelezettségeiket átlátható és elszámoltatható módon teljesítsék, továbbá kijelenti, hogy az adósságcsökkentést csak abban az esetben lehet

visszatartani, ha széleskörű egyetértés van a parlamentjeikben és a civil szervezetek körében arról, hogy hiányosságok észlelhetők az átláthatóság és az elszámoltathatóság terén;

23. hangsúlyozza, hogy az adósság hosszú távú fenntarthatósága a felelős hitelezési politikáktól, a megfelelő finanszírozás biztosításától, a megalapozott gazdaságpolitikák fenntartásától, a megerősített adósságkezeléstől, valamint a hitelfelvétel megfelelő állami és parlamenti elszámoltathatóságától, tovább az exportteljesítménytől és főképp az export diverzifikációjától függ;
24. felhívja a tagállamokat annak biztosítására, hogy az adósságterhek csökkentésével kapcsolatos gazdasági szerkezetátalakításra vonatkozó feltételeket korlátozzák az adósság fenntarthatóságának megvalósítására, valamint hogy az ilyen feltételek ne hozzanak létre ellenkező hatást kiváltó korlátokat a szegénység elleni küzdelemre irányuló intézkedések közfinanszírozása tekintetében;
25. felhívja az adományozókat és a hitelezőket, hogy tegyék könnyen elérhetővé és hozzáférhetővé a kölcsönök és az adósságok leírásával kapcsolatos információkat a partner országokban, és ragaszkodjanak ehhez az átláthatósághoz a kereskedelmi hitelezők esetében is;
26. felhívja a tagállamokat, hogy a korrupcióval szemben a „kínálati oldalon” lépjenek fel a vesztegetők kinyomozásával, ellenük büntetőeljárás indításával és feketelisták készítésével, és védjék meg a szegény országokat a „keselyű cégektől”;
27. felhívja a Világbankot, hogy tegyen lehetővé több kedvezményes finanszírozást azoknak az országoknak, amelyek a millenniumi fejlesztési célok eléréséért küzdenek;

A HUMÁN- ÉS SZOCIÁLIS FEJLESZTÉS FINANSZÍROZÁSA

28. sürgeti az EU-t, hogy az 5,3 milliárd EUR összegű finanszírozási hiány kitöltése érdekében növelje az oktatásra vonatkozó hivatalos fejlesztési támogatási kötelezettségvállalásait, és figyelembe véve, hogy az Oktatást Mindenkinék – gyorsított kezdeményezés (FTI) előtt álló legnagyobb kihívás a külső finanszírozás hiánya, a Bizottságot ugyan dicséret illeti azért, hogy erőfeszítéseket tett az adományozási ígéretek növelése érdekében, de sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy miközben a 2007. május 2-i, brüsszeli adományozó konferencián tett kötelezettségvállalások egymillióval több gyermek beiskolázását teszi lehetővé, addig további 76 millió gyermek továbbra is kimarad az oktatásból;
29. felhívja az EU-t, hogy növelje az egészségüggyel kapcsolatos globális hivatalos fejlesztési támogatások jelenleg 6,6%-át kitevő uniós kötelezettségvállalásokat, hogy segítsen áthidalni a globális egészségügyi kiadási szükségletek teljesítéséhez szükséges évi 21 milliárd EUR összegű teljes becsült összeghez képesti évi 11,9 milliárd EUR összegű pénzügyi hiányt, és felszólít a Globális Egészségügyi Alap folyamatos, fokozott és kiszámítható támogatására az AIDS, a tuberkulózis és a malária elleni küzdelem érdekében;
30. felhívja az Afrikai Uniót (AU), hogy továbbra is támogassa a 2001. évi Abujai Nyilatkozatot, amely megerősíti, hogy az országoknak nemzeti költségvetésük legalább 15%-át az egészségügyre kell fordítaniuk, de sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy

csupán két afrikai állam teljesítette ezt az ígéretet;

31. hangsúlyozza, hogy a fejlődő országok kormányai az elmúlt évtizedben előrehaladást értek el az egészségügybe és az oktatásba irányuló befektetések növelése terén, de egyes esetekben az ígéretnek nem teljesültek, és felhívja ezeket a kormányokat, hogy készítsenek ütemtervet az állami költségvetés legalább 20%-ának az oktatásba, és 15%-ának az egészségügybe történő befektetésével kapcsolatos cél elérésére;
32. felhívja a Számvevőszéket, hogy 2008-ban végezze el a fejlesztési együttműködési okmányban (DCI) rögzített kötelezettségvállalás pénzügyi felülvizsgálatát, hogy 2009-ig a hivatalos fejlesztési támogatáshoz történő összes EU hozzájárulás 20%-a az egészségügyi alapellátásra, valamint az alapfokú és a középiskolai oktatásra legyen elkülönítve;

PRIORITÁSOK A HUMÁN- ÉS SZOCIÁLIS FEJLESZTÉSBEN

33. hangsúlyozza, hogy kiemelten fontos annak biztosítása, hogy a „nehezen elérhető” gyermekek, vagyis a konfliktus által érintett sebezhető országokban élő, fogyatékkal élő, a távoli régiókban élő, a krónikusan szegény családból származó vagy etnikai alapon kirekesztett gyermekek élhessenek az alapfokú oktatáshoz való jogukkal;
34. felszólítja az EU-t, hogy sürgősen fordítson figyelmet az olyan konfliktus által érintett sebezhető államokban folyó oktatásra, amelyek jelenleg a globális oktatási támogatások kevesebb mint ötödét kapják annak ellenére, hogy ezen országok az oktatásban nem részesülő gyermekek több mint felének adnak otthont, és különösen felhívja a Bizottság humanitárius támogatási osztályát (ECHO), hogy dolgozzon ki világos útmutatásokat az ECHO oktatási véstámogatásokra vonatkozóan;
35. felhívja az EU-t, hogy nyújtson segítséget az országoknak a tanulmányi eredmények nyomán követéséhez szükséges nemzeti kapacitás kiépítése terén, hogy az oktatáshoz való hozzáférés kiterjesztése minőségi oktatást is eredményezzen;
36. helyteleníti, hogy valójában egyetlen afrikai országban sem sikerült olyan helyzetet kialakítani, hogy az anyák és gyermekek egészségére vonatkozó millenniumi fejlesztési célok elérhetőek volnának;
37. megjegyzi, hogy a többi millenniumi fejlesztési célhoz képest a gyermekhalandóság terén tett előrehaladás messze elégtelen annak ellenére, hogy könnyen hozzáférhetőek olyan egyszerű és alacsony költségű beavatkozások, amelyek évente halálesetek millióit tudnák megelőzni, és hangsúlyozza, hogy a szájon át történő folyadékpótlás (ORT), a rovarirtóval kezelt ágyvédő hálók, a szoptatás, és a légzőszervi megbetegedések kezelésére szolgáló közönséges antibiotikumok alkalmazása a gyermekhalálesetek körülbelül 63%-át megelőzhetővé tenné;
38. úgy véli, hogy az egészségügyi infrastruktúra stabil és hosszú távú pénzügyi támogatást érdemel a nemzeti költségvetésekből és nemzetközi segélyekből az olyan, egészségüggyel összefüggő millenniumi fejlesztési célok terén tett előrehaladás érdekében, mint a gyermekhalandóság csökkentése a védőoltások mennyiségének növelése révén, az anyák halandóságának csökkentése szakképzett egészségügyi dolgozók jobb hozzáférhetősége révén, új diagnosztikai és terápiás eszközök kutatásának, fejlesztésének és hozzáférhetőségének támogatása, biztonságos ivóvíz és

vízvezetés biztosítása, valamint a HIV/AIDS, a malária, a TBC és más betegségek megelőzéséhez és kezeléséhez és az e betegségekben szenvedőknek nyújtott ápoláshoz és támogatáshoz való egyetemes hozzáférés 2010-ig megvalósítandó célja felé történő előrelépések jelentős felgyorsítása, ideértve a marginalizálódott és a fertőző betegségek által leginkább veszélyeztetett csoportok számára biztosított hozzáférhetőséget is;

39. felhívja a nemzetközi adományozó közösséget, hogy nyújtsanak segítséget a fejlődő országok számára átfogó egészségügyi cselekvési tervek kidolgozásában és végrehajtásában, olyan feladatok megoldásában, mint az egészségügyi infrastruktúra és a fizetések fenntartható finanszírozásának biztosítása, a képzésbe fektetett befektetések növelése és a magasan képzett egészségügyi dolgozók kivándorlásával megvalósuló túlzott értelmiségi elvándorlás elkerülése;
40. üdvözli az Afrikai Unió egészségügyi miniszteri konferenciájának 2007. április 9–13-i harmadik rendes ülésén tett, az egészségügyi rendszereknek az egyenlőség és fejlődés érdekében történő megerősítéséről szóló Johannesburgi Nyilatkozatot, mivel fontos kezdeményezés az egészségügyi vonatkozású millenniumi fejlesztési célok elérése érdekében; felhívja az EU-t, hogy támogassa az AU tagállamokat az e nyilatkozat alapján készülő programok megvalósításában;
41. sürgeti az EU-t, hogy a nemzetközi népesedési és fejlesztési konferencia cselekvési programjának megvalósítására nyújtott finanszírozás szintjének fenntartásával továbbra is legyen élvonalos a nemi és reprodukív egészséggel kapcsolatos jogok támogatását szolgáló erőfeszítéseknek, és sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy amíg Afrika Szaharától délre fekvő területein legmagasabb az anyasági halandóság, addig a fogamzásgátlók alkalmazásának aránya itt a legalacsonyabb a világon (19%), és Afrikában az anyasági halálozások 30%-a a nem biztonságos abortuszoknak tudható be;
42. rámutat arra, hogy az ENSZ új célszámokat kíván rendelni a nemi és reprodukív egészséghez való egyetemes hozzáféréstől szóló, 5. millenniumi fejlesztési célhoz, és ezért tudomásul veszi a nemi és reprodukív egészség és jogok kontinentális politikai keretének műveleti kidolgozását szolgáló, 2007–2010-es maputói cselekvési tervet, amelyet az AU egészségügyi miniszteri konferenciájának 2006. szeptember 18–22-i rendkívüli ülése fogadott el;
43. hangsúlyozza, hogy sürgősen kezelni kell a nemi alapú erőszak minden formáját, mivel az erőszak sérti a lányok oktatáshoz és egészséghez való jogát, ugyanakkor a HIV járvány terjedésének egyik legfőbb előmozdítója, következésképp a nemek közötti nagyobb egyenlőség megvalósításának egyik legnagyobb akadály a fejlődő országokban;
44. felhívja a Bizottságot, hogy fokozza a fejlődő országokban HIV/AIDS elleni küzdelem iránti elkötelezettségét, és biztosítsa, hogy a legrászorultabbak megfizethető áron és egyre könnyebben jussanak hozzá a megelőzést célzó forrásokhoz és politikákhoz, antiretrovirális kezelésekhez és a növekvő igényeknek megfelelő egészségügyi ellátáshoz (infrastruktúra, személyzet és gyógyszerek);
45. megjegyzi, hogy valamennyi millenniumi fejlesztési cél erőteljesen függ az AIDS járvány megfékezésétől, és arra kéri a Bizottságot, hogy a legmagasabb prioritásként kezelje e globális járvány leküzdését egy megerősített és átfogó válaszpénzügyi intézkedés

támogatása révén; rámutat arra, hogy a válaszingtézk összegű edésnek egyetemes hozzáférést kell biztosítania a megelőzési technológiák széles skálájához, beleértve a mikrobicideket és az oltóanyagokat; felhívja az EU-t, hogy támogassa az ágazati gazdasági szereplők fokozottabb részvételét, a tudományos erőfeszítések jobb összehangolását, és minden olyan politikát és programot, melyek felgyorsítják az új oltóanyagok és mikrobicidek tesztelését;

46. felhívja az EU-t, hogy növelje a finanszírozást annak érdekében, hogy az alap kutatásban és az orvosi biológia terén tett előrelépések új és megfizethető gyógyszereket, oltóanyagokat és diagnosztikai módszereket eredményezzenek az elhanyagolt betegségek kezelésére, támogassa a kutatás-fejlesztés fejlesztési fázisait, és biztosítsa az új termékek elhanyagolt csoportok általi használatát, mindemellett tiszteletben tartva a TRIPS rendelkezéseit;
47. felhívja az EU-t, hogy támogassa a 2001. november 9–14-i WTO miniszteri konferenciáján tett, a TRIPS megállapodásról és a közegészségügyről szóló dohai nyilatkozat teljes megvalósítását, és biztosítsa, hogy azok a fejlődő országok, amelyek a nyilatkozatnak megfelelően valóban hoznak intézkedéseket, megfizethető áron jussanak gyógyszerekhez, továbbá felhívja az EU-t, hogy nyújtson technikai támogatást a fejlődő országok számára a közegészségügy érdekeit szolgáló szabadalmi jogi intézkedések alkalmazásához;
48. hangsúlyozza, hogy végre kell hajtani azon működő rendszerek átfogó felülvizsgálatát, amelyek nem tudják biztosítani a gyógyszerekhez való hozzáférést, és ennek keretében javaslatokat kell benyújtani a WTO-nak a gyógyszerek engedélyköteles exportjára vonatkozó szabályok (az ún. augusztus 30-i határozat) módosítására;
49. rámutat arra, hogy bizonyos becslések szerint kétmillió tanárt és négy millió egészségügyi dolgozót kell toborozni ahhoz, hogy az egészségügyi szolgáltatások és az oktatás mindenki számára elérhetővé váljon, és évente 10 milliárd EUR-t kell befektetni a minőségi munkát végző tanárok és egészségügyi dolgozók képzésébe és fizetésébe;
50. felhívja a szegény országok kormányait, hogy emberhez méltó szinten állapítsa meg a még meglévő egészségügyi dolgozók és tanárok fizetését, együttműködve azok szakszervezeteivel;
51. felhívja a szegény országok kormányait, hogy biztosítsák a parlamentáris és az állampolgári képviselőket, valamint a közszolgáltatások ellenőrzésének parlamenti és polgári felügyeletét, és segítsék elő a civil társadalom és a helyi hatóságok helyi és nemzeti tervezési és a költségvetési folyamatokban való részvételét, beleértve az adományozókkal kötött megállapodásokat és szerződéseket;
52. hangsúlyozza, hogy egyes országokban növekszik az alultápláltság aránya és becslések szerint Afrika egészét tekintve, 2015-ben 3,7 millióval több gyermek lesz alultáplált, mint ma, és felhívja az EU-t, hogy vizsgálja felül és értékelje ki, hogy közvetett befektetései hatékonyan orvosolják-e az alultápláltság problémáját;
53. felszólítja a nemzetközi adományozó közösséget, hogy kettőzze meg erőfeszítéseit és koordinálja a krónikus éhínség leküzdésére és az élelmiszerellátás biztonságának biztosítására irányuló konkrét politikáit olyan átfogó megközelítés révén, amely a

probléma valamennyi okával foglalkozik; sürgeti a kormányokat, hogy tegyenek eleget az élelemhez való jog tiszteletben tartására, védelmezésére és biztosítására vonatkozó kötelezettségeiknek kiváltképp azáltal, hogy mindenki számára elősegítik az élelemhez való hozzáférést;

54. felhívja az EU adományozóit, hogy a táplálkozásról szóló nemzetközileg elfogadott mutatók használatával haladéktalanul fogjanak hozzá az élelmiszerbiztonságról, a védőhálókról, a szociális védelemről, a kormányzásról, a vízről, a köztisztaságról és az egészségügyről szóló helyzetjelentés készítéséhez;

A SEGÉLYEK MINŐSÉGE ÉS A SZEGÉNYSÉGET FIGYELEMBE VEVŐ FEJLESZTÉSI EGYÜTTMŰKÖDÉS

55. ragaszkodik ahhoz, hogy a Bizottság és a tagállamok alkalmazzák az EU-nak a fejlesztési politika keretében zajló munkamegosztásra vonatkozó fent említett magatartási kódexét az egészségügyi és oktatási kiadások és programok jobb koordinálása érdekében, és azért, hogy a támogatáshoz nem jutó, figyelmen kívül hagyott országok nagyobb hangsúlyt kapjanak, beleértve a válsághelyzetben lévő és sérülékeny egyensúlyú országokat;
56. sürgeti az összes tagállamot, hogy a támogatás hatékonyságának javítása érdekében teljes mértékben hajtsák végre a fent említett párizsi nyilatkozatot párizsi nyilatkozatot, és hangsúlyozza, hogy a kölcsönös elszámoltathatóság, a partnerországok saját felelősségének növelése és a technikai támogatás reformja terén az EU-nak nagyobb erőfeszítést kell tennie, mert az OECD által a párizsi nyilatkozat végrehajtásáról nemrég készített alapfelmérése szerint a DAC-tagállamok rosszul szerepeltek e három területen;
57. felhívja az EU-t, hogy támogassa partnereit a koherens fejlesztési irányítási folyamat véghezviteléhez szükséges saját kapacitásaik kiépítésében, mivel ez továbbra is kulcsfontosságú ahhoz, hogy ezen országok sajátjuknak érezzék fejlesztési programjukat és maguk irányíthassák azt;
58. úgy véli, hogy a mikro-finanszírozás a szegénység elleni harc egyik legalapvetőbb eszköze, mivel magukat a szegényeket teszi képessé az e harcban való aktív részvételre;
59. hangsúlyozza, hogy a szegénység visszaszorítása főbb lehetőségeinek egyike, illetve a férfiak és nők felelősségvállalásának elősegítése a termékeny és jó minőségű munka és méltányos jövedelem biztosítása révén érhető el;
60. úgy gondolja, hogy a nemekhez kötődő prioritásokat és a gyermekek jogait az EU fejlesztési politikában alapvető jogokként, illetve a Cotonou-i Megállapodásban¹ és másutt alkalmazott kormányzási kritériumok részeként kell újból középpontba helyezni;

¹ Cotonouban 2000. június 23-án, egyrészt az Afrikai, Karibi és Csendes-óceáni Államok Csoportjának tagjai, másrészt az Európai Közösség és tagállamai között aláírt partnerségi megállapodás (HL L 317., 2000.12.15., 3. o.). Legutóbb az 1/2006 AKCS-EK miniszteri tanácsi rendelettel (HL L 247, 2006.9.9., 22. o.) módosított megállapodás.

61. üdvözlí a fejlődést és a békét a nemek figyelembevételével elérni kívánó EK/ENSZ partnerséget (Partnership on Gender Equality for Development and Peace), amelyet a közelmúltban indítottak annak érdekében, hogy a nemek kérdését ne hagyják figyelmen kívül a párizsi nyilatkozat megvalósítása és felülvizsgálata során;
62. úgy véli, hogy a szegénység csökkentésére vonatkozó stratégiai dokumentumok (PSRP) és országos stratégiai dokumentumok (CSP) a millenniumi fejlesztési célok elérésének potenciálisan fontos eszközei, ám azokat az AKCS-országok és a tagállamok parlamentjeivel, a Parlamenttel, a civil társadalommal, valamint a helyi hatóságokkal folytatott konzultáció keretében kell megtervezni, végrehajtani, felülvizsgálni és értékelni, és a millenniumi fejlesztési célok elérésére kell összpontosítaniuk;
63. aggodalmát fejezi ki a rugalmasság hiánya miatt az EK programozással kapcsolatban, amely korlátozott számú prioritást határoz meg a programozási ciklus elején és nem engedi egyéb új ügyek támogatását, még akkor sem, ha azt közvetlenül a partnerkormányok kérik;
64. hangsúlyozza, hogy a fejlődési együttműködés hosszú távú célja feltétlenül a fenntartható gazdasági, szociális és környezetvédelmi fejlődés feltételeinek kialakítása; ebben az összefüggésben kiemeli, hogy támogatni kell az állami és magánszféra növekedést ösztönző kezdeményezések terén megvalósuló partnerségét, beleértve a kis- és középvállalkozásokat támogató intézkedéseket a termelékenység és a foglalkoztatás növelése érdekében;
65. hangsúlyozza a közvetlen külföldi befektetéseknek a fejlődésre, a fenntartható gazdasági növekedésre, a szakértelem átadására, a vállalkozó kedvre, a technológiára és a munkahelyteremtésre gyakorolt jelentős pozitív hatását; ebben az összefüggésben kiemeli az átlátható, kiszámítható és kedvező befektetői légkör, a vállalkozásokat érintő bürokrácia minimalizálása, a tulajdonjogok tisztelete, a verseny ösztönzése és a szilárd makrogazdasági politikára való törekvés fontosságát;
66. felhívja az adományozó és kedvezményezett országokat, hogy támogassák a millenniumi fejlesztési célok végrehajtására és nyomon követésére vonatkozó adatok fejlesztését;
67. felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy az infrastruktúrára fordított források esetében is a szegénység csökkentése maradjon valamennyi projekt fő célkitűzése;
68. elismeri, hogy a jelenlegi uniós pénzalapok és eszközök, mint például az infrastruktúra-eszköz, a vízügyi eszköz és az energiaeszköz fontos problémák megoldását szolgálják;
69. felhívja az EU-t, hogy erősítse meg a fejlődő országokkal kialakított partnerségét, oly módon, hogy az kiszámítható referenciaértékek és a hivatalos fejlesztési támogatások növelésére vonatkozó határidők megállapításával elősegítse a kölcsönös elszámoltathatóságot és a kölcsönös kötelezettségvállalásokat annak érdekében, hogy tervezhetőbbé váljon a kedvezményezett országok számára az állami beruházások növelése;
70. hangsúlyozza, hogy minden eszközt fel kell használni a millenniumi fejlesztési célok

megvalósulása érdekében, és ez szükségessé teszi a lehető legszélesebb körű partnerséget az érdekelt felek között, különösen a fejlődő országok nemzeti parlamentjeivel, a civil társadalommal, a helyi hatóságokkal és a magánpartnerekkel;

71. bízik abban, hogy a közös Afrika-EU stratégia megtervezése során megállapodás születik a millenniumi fejlesztési célok 2015-ig történő elérésének alapvető fontosságáról;

ÁLTALÁNOS KÖLTSÉGVETÉSI TÁMOGATÁS

72. ragaszkodik ahhoz, hogy az EU és partnereinek kormányai biztosítsák, hogy a költségvetési támogatás mindig olyan ágazati költségvetési támogatás formáját öltse, amely elkülöníti a pénzt egy olyan ágazat számára, amelyben a pénzalapot el kell költeni, szegénységgel összefüggő célszámokat alkalmazzanak, amelyek közvetlenül a politikák eredményét mérik a költségvetési bevételek és kiadások helyett, mechanizmusokat és nyomon követő eszközöket vezessenek be annak biztosítása érdekében, hogy az általános költségvetési támogatás megfelelő hányada alapvető szükségleteket támogasson – különösen az egészségügyet és az oktatást – továbbá hangsúlyozza, hogy ezt a kapacitásépítés támogatásának kell kísérnie, és hangsúlyozza, hogy a megítélt költségvetési támogatás 0,5%-át kizárólag a civil társadalom felügyelő szervei számára kell elkülöníteni;
73. felhívja az EU-t, hogy támogassa az általános költségvetési támogatás millenniumi fejlesztési célok szempontjából koherens igazgatását, a végrehajtás és a törvényhozás minden szintjén, és támogassa a költségvetési támogatás parlamenti, civil társadalom és helyi hatóságok általi felügyeletét annak érdekében, hogy egy erős és világos kapcsolatot biztosítson a költségvetési támogatás és a millenniumi fejlesztési célok elérése között;
74. felszólítja a nemzeti parlamenteket és a civil társadalmat a tényleges költségvetési felügyeletben való részvételre olyan közkiadás-nyomonkövetési felmérések (PETS) formájában, amelyek elvégzik a „bevételek” és a „végeredmény” részletes összehasonlítását a fejlesztési támogatási bizottságának kritériumai alapján;
75. felhívja az EU-t, hogy növelje a közvetlen költségvetési támogatáson keresztül elköltött támogatás arányát azon országok számára, amelyek bizonyítottan hatékonyan kormányoznak, tiszteletben tartják az emberi jogokat és a demokrácia alapelveit;
76. hangsúlyozza, hogy a költségvetési támogatás szokásos formájában alapvetően egy újabb, az adományozók és a kormányok közötti rövidtávú megállapodás, amelyek közül csak kevés három évnél hosszabb futamidejű, és felhívja az adományozókat, hogy növeljék elkötelezettségük időtartamát, lehetőleg a Bizottságnak a „MFC-szerződésekhez” nyújtott ajánlái szerint, amelyek hatéves kötelezettségvállalásról szólnak, és világos magyarázatot és átláthatóságot írnak elő az ilyen támogatások felfüggesztésének időpontja és módja vonatkozásában;
77. kéri az országokat, hogy kísérjék fokozott figyelemmel a nők egyenlőségét és a nemek közötti egyenlőséget célzó általános költségvetési támogatások eredményeit, mert a finanszírozás általános növelése nem feltétlenül nyújt megoldást az elszigetelt csoportok – többek között a nők és a fogyatékkal élők – egyenlőtlen státusza, és korlátozott hozzáférési jogaik okozta problémákra;

KORMÁNYZÁS

78. emlékeztet arra, hogy a Cotonou-i Megállapodás keretét nyújt az EU és az AKCS-államok közötti, a kormányzati kérdésekről szóló párbeszédre, és felhívja az EU-t, hogy erősítse meg ezt a keretet, új kezdeményezések, stratégiák és politikák bevezetése helyett;
79. sajnálatát fejezi ki, hogy a Bizottságnak „A kormányzás szerepe a fejlesztési politikával kapcsolatos európai konszenzusban - Összehangolt megközelítés az Európai Unióban” című közleménye (COM(2006)0421), amelyet a költségvetési támogatások egyik ösztönzőjeként állítanak be, a millenniumi fejlesztési célokat csak huszonhárom mutató egyikeként említi, olyan egyéb mutatókkal, mint a kereskedelmi liberalizáció, a terrorizmus elleni küzdelem és a migráció, amelyek lényegtelenek a millenniumi fejlesztési célok megvalósítása szempontjából, és úgy véli, hogy a kormányzati eszközök a partnerországok millenniumi fejlesztési célok megvalósítására irányuló elkötelezettségére kellene összpontosítania;
80. sürgeti a Bizottságot, hogy ragadja meg a „kormányzati profil” megközelítés 2008-as felülvizsgálata nyújtotta alkalmat és szenteljen figyelmet az európai és az afrikai parlamentek, és civil szervezetek, valamint a tagállamok és az afrikai kormányok véleményének, és azoknak megfelelően alakítsa kormányzati szemléletmódját;
81. emlékezteti a fejlődő országok kormányait, hogy a helyi korrupció, a gyenge kormányzás és a megkérdőjelezhető egészségügyi stratégiák gyakran akadályozzák az MFC-k elérésének folyamatát, és hangsúlyozza, hogy a szegénységet csak akkor lehet megszüntetni, ha az azt eredményező rendszerhibákat hasonlóképpen felismerik, megbirkóznak velük, és megszüntetik őket;
82. felhívja a fejlődő országokat, hogy javítsák saját fejlődési lehetőségeiket gazdasági liberalizációs programok elindításával különösen a tulajdonjog terén, ezáltal hirtelen jelentős tőkét felszabadítva az azonnali befektetésekhez, ami önmagában is megkönnyítené az MFC-k korábbi elérését;
83. felhívja valamennyi két- és többoldalú adományozót és exporthitelező ügynökséget egy olyan feltételrendszer kidolgozására, amelynek alapját a kormányok állampolgáraik felé vállalt felelőssége nyújtja, illetve egy olyan partnerségi rendszer felállítására, amelynek keretében a nem humanitárius támogatás konkrét kritériumok teljesítésétől, és különösen a bevételek nyilvános átláthatóságától függ;

BÉKE ÉS BIZTONSÁG

84. emlékeztet arra, hogy a béke és a biztonság elengedhetetlen a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez, és ezért sürgeti az EU-t annak biztosítására, hogy fejlesztési politikái pozitív hatással legyenek a béke megteremtésére;
85. emlékeztet arra a kötelezettségvállalásra, miszerint az EU valamennyi politikájában és eszközében érvényesíti a konfliktusok iránti érzékenységet, amit az erőszakos konfliktusok megelőzéséről szóló, 2001-es göteborgi program is tartalmaz, és felhívja az EU-t, hogy alkalmazza a közelmúltban elfogadott eszközöket a konfliktusok megelőzésére, mint amilyen a kézfegyverekről és könnyű lőfegyverekről szóló uniós stratégia, a biztonsági ágazat reformjának uniós politikai kerete és a lefegyverzésről,

leszerelésről és visszailleszkedésről (DDR) szóló közös uniós koncepció;

86. üdvözli, hogy egy fegyverkereskedelmi szerződés megkötése jelenleg a világ kormányai 80%-ának támogatását bírja, és sürgeti az EU-t, hogy a maga részéről mindent tegyen meg egy ilyen, jogilag kötelező erejű nemzetközi szerződés létrejöttéért;

KERESKEDELEM

87. felhívja az EU-t, hogy kereskedelmi, halászati, fejlesztési együttműködési és közös agrárpolitikája keretében fogadjon el következetes politikát a fejlődő országok gazdaságát érintő közvetlen vagy közvetett negatív hatások elkerülése érdekében;
88. hangsúlyozza, hogy a gazdasági növekedés egyik leghatékonyabb előmozdítója a kereskedelem megnyitása lehet, de a szegénység csökkentése érdekében ezt újraelosztó és szociális helyi politikáknak kell kísérniük;
89. hangsúlyozza a dohai fejlesztési fordulón tett ígéretet, valamint a tisztességes és méltányos nemzetközi szabályokon alapuló, a globális kereskedelem egyensúlyhiányának kijavítását szolgáló kereskedelmi rendszerek szükségességét, különösen Afrikát illetően, felhívja az EU-t, hogy minden erőfeszítésével azon legyen, hogy elmozdítsa a WTO-n belül folytatott tárgyalásokat a holtpontról;
90. megállapítja, hogy a holtpontra jutott dohai forduló elnöke szerint egy fejlesztés szempontjából kedvező egyezmény elősegítése érdekében az EU-nak elő kell irányoznia a kereskedelmet torzító mezőgazdasági exporttámogatásainak körülbelül 70%-os csökkentését, és megállapítja, hogy meg kell állapodni a támogatás- és a vámtarifa-csökkentésről annak érdekében, hogy 2007 végére véget érjenek a tárgyalások;
91. úgy véli, hogy a tisztességes kereskedelem a fenntartható kereskedelem kiépítésének fontos eszköze, tisztességes haszon biztosítása mellett a fejlődő világ termelői számára; felhívja a Bizottságot, hogy adjon választ a Parlamentnek, a fent említett, a tisztességes kereskedelemről és fejlődésről szóló állásfoglalására a tisztességes kereskedelem ajánlásával, az állásfoglalás 1. és 2. bekezdésének megfelelően;
92. felhívja a Bizottságot, hogy biztosítsa, hogy kereskedelmi megállapodásai akadályozás helyett járuljanak hozzá a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez; különösen biztosítani kell, hogy a gazdasági partnerségi megállapodások az AKCS-országokban a fejlesztés, illetve a szegénység megszüntetésének eszközei legyenek;
93. úgy véli, hogy a TRIPS-megállapodáson túlmutató, a közegészségügyet és a gyógyszerekhez való hozzáférést is befolyásoló gyógyszerészeti szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló rendelkezéseket ki kellene zárni az alacsony jövedelmű országokkal létrejött gazdasági partnerségi megállapodásokból, illetve más, a jövőben kötendő kétoldalú és regionális megállapodásból;
94. úgy véli, hogy valamennyi AKCS-országnak egyértelműen jogában kell állnia, hogy választhasson, hogy kiterjeszti-e a tárgyalásokat az áruk kereskedelmén túl, felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy a szellemi tulajdonjogok és a szingapúri kérdések (versenypolitika, közbeszerzés és befektetés) lekerüljenek a tárgyalóasztalról,

ha az AKCS-országok nem kívánnak e kérdésekről tárgyalni;

95. felhívja a Bizottságot, hogy kerülje el a kereskedelem megzavarását az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok (AKCS) csoportjának tagjai tekintetében, és ezért sürgeti a Bizottságot, hogy amennyiben a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló tárgyalásokat 2007 végéig nem lehet lezárni, biztosítsa, hogy az AKCS partnereink bizonytalanságát kiküszöbölő intézkedések szülessenek; hangsúlyozza, hogy ehhez szükség van egy olyan garanciára, amely biztosítja, hogy az akkori EPA tárgyalások helyzetétől függetlenül, az AKCS-nak az EU-s piachoz való csatlakozása szabályai és feltételei ugyanazok maradjanak, mint a jelenlegi helyzetben, a Cotonou-i Megállapodás szerint;
96. tudomásul veszi az ENSZ Kereskedelmi és Fejlesztési Konferenciája (UNCTAD) nemrégiben készült tanulmányait, és egyéb tanulmányokat, amelyek azt mutatják, hogy a legkevésbé fejlett országok átfogó kereskedelmi liberalizációja kis hatással volt a szegénység tartós és szilárd csökkentésére irányuló célkitűzésekre és hozzájárult a fejlődő országok, különösen az afrikai országok kereskedelmének hanyatlásához, és felhívja az EU-t, hogy kezdjen tartós és komoly kampányba ezen legkevésbé fejlett országok exportkapacitásának tényleges növelésére, technikai segítségnyújtás biztosításával az egészségügyi szabványok, a tulajdonjog, az üzleti készségek és a hozzáadott érték programjainak ösztönzéséhez;
97. felhívja a Bizottságot, hogy a lehetőségekhez mérten alakítsa át együttműködési és kereskedelmi politikáit annak érdekében, hogy segítsen a fejlődő országok kormányainak a közszolgáltatások fenntartásában és fejlesztésében, különösen azoknak az országoknak, amelyek teljes népességüknek garantálják az ivóvízhez, az egészségügyi ellátáshoz, az oktatáshoz és a közlekedéshez való hozzáférést;
98. sürgeti annak figyelembevételét, hogy az AKCS-országok gyakran nagymértékben függenek az elsődleges termékektől, amelyek különösen érzékenyek az áringadozásra és a vámtarifa emelkedésre, illetve hangsúlyozza a diverzifikáció, valamint a feldolgozó iparágak és a kis- és középvállalkozások fejlődésének fontosságát ezen országokban;
99. hangsúlyozza a kapacitás növelésének fontosságát a kereskedelem terén és az EU által biztosított kiegészítő források szükségességét, az AKCS-országok azon képességének megerősítésének érdekében, hogy meg tudják határozni szükségleteiket és stratégiájukat, a regionális integráció megtárgyalása és támogatása érdekében, a termelési, kínálati és kereskedelmi kapacitás elősegítése és a kiegyenlítő költségek ellensúlyozása révén a diverzifikáció és a liberalizációra való felkészülés céljából, valamint az AKCS-országok befektetésvonzó képességének növelése érdekében;
100. felhívja a Bizottságot, hogy növelje kereskedelmi vonatkozású segélyeit a kapacitásépítés támogatása céljából, ami alapvető annak érdekében, hogy a legszegényebb országok kezelni tudják a piaci liberalizáció eredményeképpen megnövekedett versenyt;

ÉGHAJLATVÁLTOZÁS

101. sürgeti az EU-t, hogy továbbra is játsszon vezető szerepet a fenntartható és alacsony szénkibocsátású fejlesztésekkel kapcsolatos tisztább és hatékonyabb megoldások

elősegítésében;

102. rámutat, hogy a fejlődő országok szegény közösségei járultak hozzá a legkevésbé az éghajlatváltozáshoz, ám annak hatásai valószínűleg őket fogják a legnagyobb mértékben sújtani, és felhívja az EU-t, hogy jelentős finanszírozást bocsásson rendelkezésre annak érdekében, hogy a fejlődő országok képesek legyenek alkalmazkodni a tengerszint emelkedéséhez, és az olyan megnövekedett erejű és gyakoriságú szélsőséges időjárási jelenségekhez, mint a szárazság, nagy viharok, áradások, stb., valamint az ezekből következő, az egészségügy, az élelmiszertermelés és a vízellátás terén fellépő problémákhoz, amelyek veszélyeztetnék a fejlődést, valamint nagyarányú kivándorláshoz vezethetnek és fenyegethetik a biztonságot;
103. felszólítja az EU-t, hogy biztosítson jelentős finanszírozást annak érdekében, hogy a szegény országok képesek legyenek alkalmazkodni az éghajlatváltozáshoz, és hangsúlyozza, hogy ezt a pénzüsszeget nem lehet egyszerűen a már meglévő támogatások költségvetéséből áthelyezni, továbbá úgy véli, hogy az európai kibocsátás-kereskedelmi rendszer keretében kapott kvóták elárverezése és a széndioxid kibocsátás megadóztatása során összegyűjtött bevétel jelentős részét a fejlődő országokban a környezetbarát fejlődés finanszírozására kell felhasználni;
104. hangsúlyozza, hogy az alkalmazkodást nem csupán humanitárius kérdésként vagy csak az éghajlati egyezmény prioritásaként kell kezelni; kiemeli, hogy a kockázatsökkentő és „éghajlatvédő” intézkedéseket bele kell foglalni az átfogó fejlesztési napirendbe, beleértve a szegénység csökkentéséről szóló stratégiai dokumentumokat és az országstratégiai dokumentumokat is;
105. elismeri, hogy a tiszta technológiák esetében jellemző szellemi tulajdonjogi illetekek gátolhatják az ilyen technológiák fejlődő országoknak történő átadását; hangsúlyozza, hogy az energiahiány elleni küzdelem és a fenntartható fejlődés biztosítása érdekében az iparilag fejlett és a fejlődő országok között szellemi tulajdonjogokra vonatkozó partnerségeket kell létrehozni a szellemi tulajdonjogok tiszteletben tartásának biztosítása és egyben a technológia átadásának megkönnyítése érdekében;
106. hangsúlyozza, hogy noha a millenniumi nyilatkozat nem kifejezetten foglalkozik az energiakérdéssel, a szegények számára biztosított modern energiaellátásról szóló rendelkezés a millenniumi fejlesztési célok elérésének elengedhetetlen előfeltétele; rámutat, hogy számos fejlődő országban kiválóak a megújuló erőforrásokat hasznosító technológiákhoz szükséges előfeltételek, ami hatékony módot kínál az égbeszökő olajárakkal való szembeszállásra és az energiaszükségletek kielégítésére a további káros környezeti hatások elkerülése mellett; sajnálatát fejezi ki, hogy az EU nem különített el elegendő pénzügyi forrást az energiahiánnyal járó kihívások kezelésére; ezért hangsúlyozza a további támogatások szükségességét, valamint azt, hogy növelni kell a megújuló energiát hasznosító technológiákba irányuló magánbefektetések támogatását;

A MILLENNIUMI FEJLESZTÉSI CÉLOK UTÁNI MENETREND

107. hangsúlyozza, hogy ha sikerül elérni a millenniumi fejlesztési célokat, egy évtizeden belül a felére fog csökkenni a szegénységben élők aránya, ami óriási eredmény, de ennek ellenére a legszegényebbek és legkiszolgáltatottabbak közül több száz millióan maradnak még a tartós szegénység csapdájában;

108. felhívja az EU-t, hogy jelöljön ki időpontot 2015 utánra a szegénység felszámolására irányuló stratégiáról való megállapodásra;

o

o o

109. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok és a tagjelölt országok kormányainak és parlamentjeinek, az Interparlamentáris Uniónak, az ENSZ-nek és az OECD Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottságának.